

Szigeti Jenő

Üdvözlőlapok Bibionéből

1.

Az öreg fenyők ölébe bújt
a péntek esti csend.
Elfáradtak a harsogó kabócák,
s fájni kezdett a dobhártyánkra
simuló konok némaság.
Lassan, a szelíd hangú alkony
rezgő fényű ölében,
Isten is szóhoz jutott bennünk.

2.

Régen néztem a tükörbe,
belül is ritkán láttam magamat.
Ahogy romlik a szemem
a múlt idővel, a másikban
láttni kezdem
a másik önmagam.

3.

A napolaj illata úszik
a sós tengeri szélben,
mint a biztos röptű sirály.
Karak, háta, lábak, fenekék
– barnuló mai napimádók –
hevernek szerteszét a homokon.
Balkán visongó nyelvzavara
reszeli porrá a csöndet.
Csak az ember, az ember
néma, halott.
Elfedi a napolajszagú
tömegmagány.
S úgy élünk itt,
mint akiket Krisztus is
magára hagyott.

4.

A szieszta csendje zuhant a partra.
Egyedül maradtam a homokon heverve.
Hunyt szemű félálomban
rád gondoltam, bocsánatodért epedve.
Eszembe jutottak köznapi bűneim:

leevett és tintafoltos ingeim, nyakkendőim sora,
munkába tékozolt éveim, s a múltba fulladt,
semmivé hervadt, kihunyt pillanataim,
melyekben elillant álomként az életem.

5.

Igazán vak az, ki belülről nem lát.
Fehér botja az ostoba gyanú.
Lehet száz vagy ezer tanú:
bízni a másokban csak az tud, ki belülről lát.

6.

A vers csak rólam szól,
mert a tenger zöldje megénekelhetetlen.
A parti homokot ki lehet mérni,
de a lét marad érthetetlen.
A gondolatok bennünk
nyugovóra térnek,
és marad a tenger,
az ég,
a homok.

7.

Elszállt a nyár, s mi sem vagyunk már,
csak emlékeink lebegnek a kék Adria felett,
mint forró nyári nap nyomán
a csalfa délibáb.
Elszálltak a napok
s homok szívta fel a gondolatot.
A leander az esti szélben
a kerítésen át, illatot integet.